

PŘEVZATO:

VOKNO 21.3.1990

MAGOR STÁLE PÍŠE PETICE...

Ž á d á m,

aby byla Komunistická strana ČSR postavena mimo zákon.

Moje žena odmítá emigrovat.

Nikdy jsem ji neviděl plakat.

Prvně jsem jí viděl slzy ve vočích-

řekla:

Než bych emigrovala tak raději
umru.

Mám na vybranou:

žít bez své ženy v pustý cizině

spolu s ní si nechat zarszit kulku u zdi,

nebo zničit komunistickou stranu.

Zvolil jsem to druhé.

Mám radši svou ženu než komunistickou stranu.

Pokorně,

ani na kolenou,

ani vleže,

níž než je pokora vás všechny

prosím,

postavte komunistickou stranu mimo zákon.

Prohráliz III. světovou válku.

Studenou,

studenou jako tající led.

Co ještě chtějí?

Postavte komunistickou stranu ČSR mimo zákon.

Soucit se zločinci je zločin.

Mám radši svoji ženu než komunistickou stranu.
 Nechci žít v cizině opuštěn.
 Nechci aby moje žena žila opuštěna mnou sama v cizí vlasti.

Protože tato báseň je možná nesrozumitelná,
 poslední verš bude srozumitelný,
 angažovaný.

Takhle vypadá angažovaná báseň 80. let:

Ž á d á m e , a b y b y l a K S Č p o s t a v e n a
 n a r o v e ň n á s i l n í c k ý m f a š i s t i c k ý m
 o r g a n i z a c í m .

Ž á d á m e , a b y b y l a p o s t a v e n a m i m o
 z á k o n .

Četli a souhlasí:

/podpisové archy zasílejte na adresu: I.M.Škrnčí Jirous,
 Staré Bře 33. 588 67

DOSTAL JSEM DOPIS:

Divím se že na pomník vybíráte i od starých důchodců většina
 měla za něj jen ty žebračky. a i žebračku bylo dost. To
 je Vám tak zle. Vždyť se před tím nevybíralo a teď je semí
 konto a dolary byste vzaly ale to ani nevím jak vypadá
 Podpis chybí.

Fajeton:

N e m í t s e n a j e d n o u b á j e č n ě

"Konečně jsi řídící pracovník," uchichtl se přítel
 Kukel, když jsem vyskakoval v Čechových sedech z právě
 zastavené multikáry. Leknutím jsem se zapomněl pustit volant,
 takže to vypadalo, jako bych se bál, že řídícím pracovníkem
 už zase nebudu. Mnoho je takových, kterým by řídící pult

zeleň multikáry slušel víc, než kterýkoliv jiný. S pohotovostí hodnou reportéra vycvakel, stále připraveným fotoaparátem, několik momentek, naštěstí ve chvíli, kdy už jsem křečovitě nesvírel volant, ale vidle s lopatou. Zaplešť pánbůh, nikdo mě nebude podezírat, že se někam cpu.

Takhle začínal fejeton Jerní, a několikaminutové scénka se odehrávala v červnu osmaosmdesátého.

"Jak se máš?" zeptal se ještě v letu, a s vlnícími vousy chvátil dolů po Vinohradské. Snad ke Krobovi. "Báječně," volal jsem za ním, i když mě už nemohl slyšet.

I dnes se mě lidi ptají, jak se mám, a já odpovídám stejně stručně a pravdivě. Odpovídal jsem tak dávno v minulosti, kdy mě byl bližší Elvis než Velvet Underground. Báječně, odpovídal jsem i v době, kdy jsem se neměl, a dodnes nevím, proč jsem to říkal. Snad proto abych lidi uspokojil. Potřebovali to. Neměl jsem nepřátele a po tak krásném ujištění loučili se přátelé s upřímnými doměvy. Ten se má pořád báječně, táhle jim pak dlouho hlevoň, než zapomněli, nebo mě opět nepotkali.

"Báječně," odpovídal jsem na otázku jak se mám i v nedělní chartistické lucerně, protože jsem ještě nevěděl. Rozhlídel jsem se po Jerdových vousích a Nikonu, objímal exulanty z Uppsaly i Sasileje. Ze hezkým slovem báječně, vykukoval některým i pytel plný bankovek a já musel zklamat ty, co by mě ho přáli. Na místě jsem je zval do hospody, kde mě říkojí nejchudší kamarád pana prezidenta.

Najednou se báječně nemám. Vím už. Je lhostejné, zda budu či nebudu v Čechových sedech vyskakovat z právě zastavené multikáry. Že na tom chodníku podél Vinohradské však už nikdy nepotkám Jerdu Kukala je víc než smutné. Nikdy už neřekne, že jsem konečně fídicí pracovník, nikdy už nezakrouť objektivem fotoaparátu, aby zvětšil ten komický okamžik.

Jiří Tichý

Jaroslav Kukal zemřel 14.3.1990

DALŠÍ DOPIS JSEM DOSTAL:

/Až mi pisatel dal ústní svolení k uveřejnění dopisu, vynechávám jeho podpis, nechtěje dát důvod k nějakým nedorozuměním/.

Jinak otiskuji v plném a neupraveném znění:

Železný Brod 7. 3. 1990

Vážený pane Matěcho,

reaguji na Váš článek v Občasniku č. 6., který začíná slovy: "Doneslo se k mým uším", který se mě bezprostředně týká.

1/ Budete si muset vyškolit lepší informátory, aby Vám jak sám píšete "donášeli" informace věrohodné a nezkreslené. Na OF jsem si totiž vůbec nestěžoval, pouze jsem upozornil na skutečnost, že Občasník má číslo 5, a že o číslech 1 - 4 nic nevím. Řekl jsem to proto, abych nebyl Vámi či Vašimi informátory opět napaden, že zadržuji poštu OF, neboť Váš Občasník byl ve schránce OF a tudíž určen pro celé OF. Nestěžoval jsem si tedy a ani nemohu být uražen, neboť máte značně zkreslené informace a ani já jsem se za odběratele Občasniku nepovažoval ale považoval jsem celé OF.

2/ Nikdy jsem nepocítoval nutnost patřit k Vaším odběratelům, neboť jsem měl své vlastní zdroje informací přímo z Prahy od příbuzných a přátel křesťansky založených, kteří mě vždy o všech věcech, ať už to byla CH 77, VONS či informace o církvi včas, aktuálně a nezkresleně informovali a dodávali i tiskoviny.

3/ I já se těším na další spolupráci. Doporučoval bych Vám však aby jste přistupoval více kriticky ke svým informátorům, kteří Vám donášejí k uším, pakliže se vůbec nerozhodnete je propustit ze svých služeb, neboť OF je přístupné každému a dovíte se tam všechno z první ruky a nezkreslené. Zároveň by jste měl více kriticky přistupovat též sám k sobě a to zejména vhodněji volenou formou argumentace. Pokud je mi totiž známo /a nejenom mě/ i Vy jste se svým dílem

zúčastňoval "vlády komunistů" jako její aktivní člen, člen KSČ. Přesto, že dnes hlásáte demokratické a humanitní ideály T.G.M., měl by jste si uvědomit, že paměť národa není tak mělká.

Podpis

PŘEVZATO:

RESPEKT - informační servis 53:
KAM KRÁČÍME

"A byl ~~by~~ to nevděčný hudebník, ten vítr rozbil svůj starý nástroj, na který tak dlouho hrál, a uletěl"
/J.Seifert:Acolova harfa/

Volby v červnu budou stranické, a tak současné politické kolbiště ovládá stranický partikularismus. "Tradiční" i mnohé sotva vzniklé politické strany rychle opouštějí prám Občanského fóra, který jim dost levně dodal legitimaci důvěryhodnosti, aby se pak sám nebezpečně naklonil. Začínáme pozorovat to, co jsme nechtěli: politika vítězí nad charakterem. Osobní mravní vklad vystřídal partajní úzus.

Socialisté setřásli dlouholetou kolaboraci balkónem na Václavském náměstí, Mladou Horákovou a spojením s exilovými národními socialisty, lidovci včasnou rekonstrukcí a silnou konfesijní rétorikou. Po roce 1948 umlčení sociální demokraté překonali vnitřní rozpory, z Občanského fóra odešli a kandidují samostatně, stejně jako překvapivě s trochu "unfair" též demokraté křesťanští.

Jinou kapitolu tvoří Zelení, kteří kopírují problematiku šlépěje svých sesterských západních stran a na ekologii poněkud zapomněli, zemědělská strana, jež se svým personálním obsazením stačila zkompromitovat ještě dříve, než vznikla, a samozřejmě komunisté. KSČ v roli zlověstně směšného, na povrchu omytého martyra, obětující věrné soudruhy slibné budoucnosti, naplno rozvíjí své umění demagogie. Aby zakryla převou podstatu, snaží se veřejnosti vsugerovat, že proces s pozůstatky stalinismu je u konce. Takže se najednou objevují

zápisy z mimopražských schůzí, označené jako důvěrné, ze kterých se dovídáme různé nehorázné plány. Komunistická strana se potom od nich čile distancuje, podobně jako od oběžníků, nabádajících, jak zatočit s Občanským fórem. Tak trochu hloupě odvádějí komunisté pozornost od toho, co se děje ve spodní vrstvě strany, kde horečně pracují na znovuzískání moci: zemlžují kontakty s rozpuštěnou StB, rekonstruují členskou základnu, provádějí machinace s neprávem nabytým majetkem.

Jak pomalu, ale jistě klesá popularita Občanského fóru, přirozeně ztrácejícího dech v nerovném měření se zřetelněji definovanými stranickými útvary, vznikají obavy z toho, že KSČ by mohla využít stávajícího zmatku a získat ve volbách značný počet hlasů či je dokonce v koalici se zemědělskou stranou a částí Zelených vyhrát. V Československu se dnes složitě obnovuje politické uvažování, politický život zatím marně hledá své čtyřicet let drčené tělo. Přesto se zdá téměř neuvěřitelné, že v zemi, kde mají lidé s komunisty svou zkušenost, může mít KSČ ještě výraznější podporu.

Průzkumy veřejného mínění vykazují, že až 40% občanů nepůjde k volbám. Snad to může být jistým rozčarováním, že Občanské fórum nezůstalo tím, čím bylo: nejmířejší pojetým občanským hnutím, veřejností samotnou, náměstím lidového hlasování, jehož nekompromisní tón by různě vyetl Augiášův chlév. Vývojem událostí donuceno se nejasně profilovat jako politická síla, získalo OF příchutí neúspěšné revoluční gardy, pochybné aliance zleva doprava, jež mnohé odrazuje. Ustavilo krajské, okresní, místní i podnikové odbočky, příliš připomínající partajní strukturu, která ještě ke všemu ani pořádně nefunguje. KC OF v Praze je sice kritizováno za značný centralismus, avšak jeho pravomoc je velmi omezená. Z otevřeného prostoru pro samostatnou občanskou aktivitu se OF stalo hromozvodem nevděčné doby, kdy se prapodivně smíchala destrukce s konstrukcí, a není nikoho, kdo by byl schopen obojí přesně rozlišit. Odchodem osobností do funkcí včetně prezidentské ztratilo Fórum výraznou tvář a je v úloze sportovce, který má zenit za sebou. Ten, pravda, k následování moc neláká.

Živě si pamatuji, jak Václav Havel, když odcházel na Hrad, ujišťoval, že Občanské fórum, jež ho kandidovalo, může vždy počítat s jeho podporou. Dnes V. Havel jezdí do zahraničí,

odkud přináší velkolepé, blíže nespecifikované nabídky, a jako by si neuvědomoval, že není prezidentem demokratické země, nýbrž totalitou destruované společnosti. Nedojde-li k zásadnímu zvratu, může se velmi lehce stát, že velkolepé nabídky nebude kde realizovat. Ujistiv nás na Staroměstském náměstí, že se nemáme čeho obávat a že vývoj je nezvratný, prohlásil v rozhovoru pro Le Mond: "Jestliže komunisté vyhrájí volby, stanu se opět disidentem". A jeho kancelář v budově Občanského fóra v Praze zeje prázdnotou...

Jiné vysvětlení nepřilíží radostné skutečnosti leží možná v občanech samých. Ukazuje se, že pro řadu z nich bylo uplynulé čtyřicetiletí vlastně velice pohodlným a odpovědností je zbavujícím obdobím, které jim zaručovalo určitý životní standard, aniž se museli zřetelněji namáhat. Nevůle k jakékoliv oběti, nekritické uctívání nových modelů a symbolů nepřispívá k atmosféře, v níž by mělo probíhat hledání nového národního a politického vědomí.

Za této situace najít k volbám mě připadá sebevražedné. Samozřejmě, volební systém posměšného zastoupení není nejdemokratičtější. Je potřeba účinným tlakem veřejného mínění působit, aby alespoň volby do místních orgánů odpovídaly představám občanů. Nepůjde-li však nyní volit demokrat, přenechá svou abstencí pole jiným, kteří tak upřímní nejsou. Účelem těchto podivných a voleb bohužel ještě není pouze to, aby občané volili reprezentanty svých zájmů, ale aby svým hlasem zamezili získat převahu silám, jež nás nejvíce ohrožují.

Václav Havel na Staroměstském náměstí rovněž řekl, že nejlepší zbraní je vědomí, že pravda a právo jsou na naší straně. Takové vědomí jsme však měli i leckdy předtím. Jeho evokace totiž zdaleka netkví jenom v nácviku pochodu hradní stráže nebo v umně provedeném státním znaku

Jan Ruml

Co se týče oněch dvou zde zveřejněných dopisů, u toho prvního je mi líto odesílatele, ač ho neznám. Ten druhý mne pobavil. Někdy se stane, že dostanu dopis, který potěší.